

Karantén

1.

Március 3.

Judit tétován jött-ment a lakásban telefonnal a kezében. Bement a hálóba, de az ágy szélén ott ült Zoli, aki épp egy kollégájával egyeztetett.

– Kell a háromnegyed colos, nem érdemes ezen spórolni – Zoli sóhajtott és Juditra nézett.

– Felesleges, csak arra lenne jó, hogy a vakondok vigyázzállásban végigmenjen rajta – a laptop képernyőjén egy tervrajz volt kivetítve.

Judit nem várta meg a beszélgetés végét, átsétált az ebédlőbe, de mielőtt rányomott volna a hívás gombra, Panni jelent meg a konyhában. Tépett egy banánt, beledarabolta egy pohárba, felöntötte tejjel és elkezdte keresni a turmixgépet. Méltatlankodva fordult hátra, mire Judit felállt, kinyitotta a lány keze mellett lévő ajtót és levette a botmixert, majd utána a toldatot is. Panni összetekerte a két darabot, és megragadta a turmixpoharat. Mire elindította a gépet, Judit már továbbállt, és némi toporgás után bement a fürdőszobába. Magára csukta az ajtót és leült a kád szélére. A fürdőnek volt ablaka, így beszűrődött némi fény. Alig csörgött ki a hívott szám, azonnal kattant a vonal.

– Vári Éva – szólt bele színtelen hangon egy nő, mintha nem tudná, ki hívta.

– Szia.

– Szia, miz? – a telefon másik felén Éva evett valamit, igyekezett gyorsan lenyelni a falatot. Valami zörgés hallatszott a háttérben, összeverődött a tányér és az evőeszköz.

– Semmi – mondta Judit reflexszerűen. – Hazaértünk, itthon vagyunk, home office. Aztán meglátjuk.

– Nincs bajotok? – Éva inkább mondta, mint kérdezte.

– Nincs. Jól vagyunk. Elővigyázatosság.

– Na, és borítottál asztalt?

– ...

– Nem, mi? – Éva hangjában lemondó hangsúly bujkált.

– Nem.

– Baszki, komolyan!

– Ez most nem alkalmas.

– És mikor lesz alkalmas?

– Nem tudom. Ez most nem az az időszak.

– Szerintem meg kurvára alkalmas. Nem tud lelécelni, sarokba lehet szorítani. El lehet kapni a tökét.

– Nem balhézni akarok vele – Judit felpillantott, észrevett néhány odaszáradt fogkrémes cseppet a mosdókagyló feletti tükör sarkán. Odanyúlt, megpróbálta lekaparni, de csak elmázolta a foltokat.

– Nem kell balhéznod. Csak kérdezd meg tőle, hogy került hozzá az a kis szar. Várj, bontok valamit, egy perc! – Judit kisebb zörejeket hallott, egy dugó cuppanását, szekrényajtó csapódását. – Nna, itt vagyok! Szóval, szívem, csak kérdezd meg. És kész. Vagy mi a gond?

– Nem tudom. Olyan kicsinyes.

– Mi?

– Hogy odadobok elé az asztalra egy kis textildarabot, hogy biztos a szeretőd táskájáról esett le...

– Bazmeg! De így van, nem?

– De. Gondolom.

– Gondolod. Komolyan nem hiszlek el, neked valami konkrét bizonyíték kell, egy fotó vagy repjegy vagy mi?

– Nem tudom. Normális életünk van, én meg csináljak drámát azért, mert találtam a zsebemben valamit... Megéri?

– Szívem! Ha átver, akkor jogod van tudni. Nem?

– De.

– És jogod van letépni a tökét. Nem? Na, nem?

– De.

– Akkor?

– Nem tudom – Judit a lábujjait nézte, Mozgatta őket, és nézte, ahogy pontosan belesimulnak a papucs vájatóba.

– Keress bizonyítékokat!

– Milyen bizonyítékokat?

– Telefon, cset, e-mail, túrd fel, olvasd el, kutasd ki!

– Nem. Nem olvasok bele a beszélgetéseibe.

– Hát majd most fogsz!

– Nem. Én nem olvasok bele a beszélgetéseibe. Nem és kész. Nem csinállok ilyet.

– Hülye vagy.

– Lehet. De van köztünk akkora bizalom, hogy nem kémkedünk egymás telefonjában.

– Hát sokat értél a bizalommal, félre is kefélt.

– Jó.

– Szart jó! Csak nézd meg, kivel csetel. Amikor megy ki pisálni, vagy mit tudom én, egy perc, ettől még nem fogsz kutatni utána. Csak egy perc, komolyan.

– Meglátom – mormogta Judit.

– Jól van, mit iszol ma? – váltott békülékenyebb hangnemre Éva.

– Nem tudom, két óra van, gondolom, kávé.

– Van még meló?

– Csak átolvasni pár javítást, átvezetni.

– Akkor ihatsz – nevetett fel Éva.

– Ha most elkezdek piálni, mit fogok csinálni két hét múlva? – kérdezte Judit nevetve.

– Hát én nem gondolkodom ennyire előre, csin!

– Na szia!

– Szia, aztán keményen!

– Oké, oké, puszi.

Amikor kilépett a fürdőből, még mindig mosolygott. Zoli állt előtte, aki felvonta a szemöldökét, amikor Juditra nézett.

- Mit csináltál?
- Telefonáltam.
- Ott? – mutatott az ajtóra Zoli.
- Igen. Miért, akartál zuhanyozni?
- Nem, csak fura. Akkor tied lesz a fürdő, enyém az erkély?

Első nap

Amitől tartottunk, bekövetkezett. Hétfőtől bezárnak az iskolák. Digitális oktatás indul, majd meglátjuk, mi lesz. Peti örült neki, azt reméli, hogy jobban megy majd a tanulás, ha hason fekvé hallgatja a tanárnőt. Az első napon valószínűleg nagyon lelkes lesz, de majd ha jön a jó idő, aligha lesz boldog, hogy a János vitéztől kell tanulnia kis fociás meg bringázás helyett. Azt hiszem, most még fel sem fogja, mit jelent ez a folytonos itthonlét.

Panni már tudja. Eléggé felzaklatta a hír. Nem az iskola hiányzik neki természetesen, hanem a barátok. Sajnálom szegényt, el sem tudtak búcsúzni, úgy mentünk el síelni, hogy beszélgetéseket, játékokat és ki tudja mi mindent hagytak félbe, és most beláthatatlan ideig nem lehet ezeket befejezni.

Ma nem csináltunk semmit, telefonon intéztük a fontosabb dolgokat, hogy hétfőtől működjön az itthoni műszak. Zolinak ez nyilván nagyobb feladat, nem is nagyon tudom, mi mindent kell elhozatnia az irodából. Az egyik barátja mindenestre a nagyját összepakolta és kocsival áthozta. Zoli csak lement a kapuba, és átvette a pakkot. Elég lehangoló. Zoli gondolkodott, hogy hajnalban bemegy, és összepakolja, ami kell, de a cég úgy döntött, ne menjen az épületbe, majd gondoskodnak arról, hogy a szükséges anyagokat megkapja. Ez az egész megoldás érthető, mégis olyan rideg. Mintha leprások lennénk, pedig nem sokkal több esélyünk van arra, hogy fertőzöttek vagyunk, mint bárki másnak, aki metróval vagy hatos villamossal jár.

Nekem ehhez képest egyszerű dolgom volt, végigvettük a szükséges témákat, mi az, ami halasztható, és ami nem, felállítottunk egy hozzávetőleges ütemtervet, és ennyi. Laptop és jegyzetfüzet kell, más semmi. Meg wifi, mint a maslow-i piramis alja.

Ma nem csináltunk semmit. Csak olvastuk a híreket. Itthon 25 fertőzött, ami nem is olyan sok. Persze Camus-nél is egy patkánnyal indult minden. Ausztriában már 600. Kicsit nyomasztó.

2.

Március 4.

Zoli belebújt a kabátjába. és kinyitotta az erkélyajtót. Lenézett a lábára, megmozgatta a lábujjait, furcsán nézett ki felül téli, lent pedig szobai viseletben, de cipőt nem vett fel. Megtapogatta a zsebeit, cigaretta, gyufa, telefon, kinyitotta az erkélyajtót és kilépett. Kívülről nem volt kilincs, ezért a keretbe beakasztotta az utolsó ujjperceit és egy hirtelen mozdulattal magára rántotta az ajtót. Nézelődött, hová tudna leülni. Az erkélyen vastag fóliával le volt takarva egy fonott szék, csak a lába vége lógott ki alóla, egy kisasztal pedig összecsu-

kott lábakkal a szék mögé volt szorítva a falhoz. Zoli forgolódott kicsit, végül nem ült le. Kiütögetett egy szál cigarettát a dobozból, rágyújtott. A szál gyufát megrázta, és a még füstölő szenes szálat a párkányra rakott hamutálba dobta. A hamutartót a korlátra tette, beleszívott a cigarettába, és tekintetével követte a szertefoszló füstöt. A farzsebébe nyúlt kivette a telefont. Lepörgetett Zsoltig. Tárcsázott. Sokáig csöngött.

– Szevasz, szartam, bocsi.

– Kizárt. Nem volt nálad telefon?

– Úgynevezett hetilap, barátom, kultúra, meg miegymás.

– Jól van, Hamvas Béci – nevetett Zoli, és mélyet szívott a cigarettából.

– Na, mi van? – Zsolt hangjából eltűnt a harsányság. – Megvan minden cucc, ami kellett?

– Meg, persze, majd sikítok, ha kell még valami.

– Zsuzsika aggódik érted. Kérdezte, hogy jaj, de ugye nem, ugye nem? Gondolom, holnap már az egész kerület tudni fogja, hogy karanténba vonultál.

– Faszta.

– Jó, mindegy, adsz neki egy szép szál margarétát, ha visszajössz.

– Vagy valamit, ja – Zoli a cigarettát tartó kezének gyűrűs és kisujjával megvakarta a homlokát.

– Na, nővel beszélte? – váltott témát hirtelen Zsolt.

– Még nem.

– Mikor akarsz?

– Fogalmam nincs.

– Jól jött ez a két hét, mi? Kaptál egy kis laufot.

– Nem.

– Nem? Mit nem? Kirakod, vagy sem?

– Ez a terv.

– Ó, baszki, ne már, most mit hezitálsz? Kell a nő, vagy sem?

– Nem.

– Akkor meg mire vársz, hogy kiderüljön?

– Hogy derülne ki?

– Össze vagytok zárva, a nő egyedül van, beindul majd a dorombolás, Juci nem hülye, tényleg részletezzem?

– Ne – Zoli sóhajtott. – Szakítani fogok veled.

– Tuti?

– Tuti.

– Mikor?

– Nem, nem tudom – idegesen nyomta el a cigarettát, majd pár másodperc múlva újabb szálat lökött ki a dobozból. A telefont a vállához szorította, a gyufának kis paravánt csinált a tenyeréből. Az első slukkot gyorsan kifújta. – Most szemétség lenne.

– Miért lenne szemétség? – Zsolt hangjába megdöbbenés keveredett.

– Mert most itt ez a helyzet. És amikor szüksége lenne rám vagy valamire, akkor lelépek, mint valami rohadék.

– Te ép vagy, bazdmeg?!

– Miért, nem ez a helyzet?

- Én elhiszem, hogy kellemes tetszelegni itt a nagy megmentő szerepében, de ez a csaj nincs rászorulva a te segítségedre.
- Tudom. De akkor is szemétség lenne.
- Egy szart. Döntsd el, mit akarsz, a feleségedet vagy a barátnődöt. Ez ilyen egyszerű. Hagyd ezt a szar dumát a gondoskodásról. A kölykeidről meg az anyádról kell gondoskodnod. A csajodról rohadtul nem.
- Ja.
- Ja?
- Igazad van. Amúgy Ági, Áginak hívják.
- Jó, akkor Ági. Ágnes a mágnes.
- Mekkora fasz vagy – Zoli épp beszívta a füstöt, amikor elkapta a nevetés. Köhögni kezdett.
- Figyelj, én kedvelem Jucit.
- Rühelli, ha Jucinak hívják.
- Pláne kedvelem. Ha te nem így vagy velem, mert meguntad, elmentetek egymás mellett, akármi, megértem. Te élsz vele húsz éve majdnem, jogodban áll megunni. Ha neked M. Ági kell, mindegy, csináld. De akkor csináld.
- Nem akarom.
- Akkor meg hagyjad! Akkor ne gyere itt a szar dumával, hogy meg kell óvnod, meg szemétség, meg ilyen faszságokkal. Akkor szakíts velem, és kész. Még ma. Ne hezitáljál, ne szarakodjál, mert ha a feleséged megtudja, véged van.
- Tudom.
- Marhajó, hogy tudod. Fejedelmi helyzetben vagy. Olyan indokod van arra, hogy távol maradj a nőtől, mint senkinek az elmúlt harminc évben. Dobjad, töröld ki a számát, tiltsd le.
- Nem tudja meg.
- Mi?
- Judit. Nem tudja meg.
- Csak hiszed. A nők sokkal okosabbak, kiszagolják, mint Rex a kokszot. Lehet, hogy már rég a csetelésed olvasgatja.
- Kizárt.
- Gondolod?
- Biztos vagyok benne. Judit? Soha. Soha nem állna neki beleolvasni a levelezésembe.
- És akkor most minden fasza? Hogy nem olvassa? Attól még nem hülye.
- Tudom – Zoli elnyomta a cigarettát. Nézte, ahogy a piros parázsdarabok elsötétülnek a hamutartóban. – Tudom.
- Akkor mit csinálsz?
- Szakítok velem. De telefonon? Az annyira...
- Figyelj, hagyd, hogy csak úgy megtörténjenek a dolgok. Mióta nem láttad?
- Kábé három hete, mielőtt síelni mentünk.
- Fasza. Plusz két hét. Az már majdnem egy hónap. Hagyd, hogy érdektelenségbe fulladjon a dolog.
- Áh, ez, nem tudom, ez, nem tudom...
- Jól van, Lancelot, akkor?
- Valamit kitalálok. Ez a távolságtartás kiindulásnak nem rossz, de le kell zárni.

- Akkor zárd le.
- Jó.
- Lezárod?
- Le.
- Le?
- Le! Mondom. Le. Na megyek, mert idefagyok.
- Kitartást.

– Neked is, szia – Zoli még állt egy kicsit az erkélyen. Vett néhány mély levegőt, a kezére nézett, remeg-e. Hátrafordult, nézte a befóliázott széket. Farzsebébe dugta a telefont, és elkezdte lebontani a fóliát. Vastag ragasztószalag tartotta a széken a fekete nejlont, azt kezdte el lehúzni. Ami a kezében volt, azt felcsévélte és gombóccá nyomkodta. Felpillantott, mert kinyílt az ajtó. Judit dugta ki a fejét.

- Mit csinálsz?
- Leszedem.
- Most? Mindjárt besötétedik.

– Ha tiéd a fürdő, enyém az erkély, akkor szeretnék leülni – mondta kicsit ingerülten Zoli, de Judit nem törődött vele. Kilépett az erkélyre, összerázkódott a hidegben. Gyors mozdulatokkal tépkedte a szalagot a fóliáról, amelyet közben Zoli elkezdett lehúzni a székről. Judit kivette a kezéből és elkezdte összehajtogatni. Közben állával a szék mögé támasztott asztalra bökött. Zoli kiemelte, szétnyitotta és lerakta a szék elé. Judit rárakta a hamutálat. az összehajtott fóliát a szék alá rakta, a ragasztószalagot pedig igyekezett összegyűrni.

– Kell ide egy normális ponyva, ez a fóliázás annyira annyira ócska – mondta Zoli, de kicsit megremegett a hangja. Gyorsan Juditra pillantott, aki csak egy bólogatással reagált.

– Igen, jó lenne – mondta Judit, majd elindult az ajtó felé. – Jössz? Megfagyok.

– Persze. Azonnal – Zoli a felesége után nézett, sóhajtott, és belépett a lakásba.

Második nap

Hétvége van, bár ennek tegnaptól nincs nagy jelentősége. A mai napot a rendrakásnak szenteltük. Ha már úgylis négyen osztozunk a lakáson, vagyis mindenkinek jut belőle húsz négyzetméter, az legalább ne felesleges kacatokkal legyen tele. Az ötletemet nem övezte egyöntetű lelkesedés, de végül mindenki nekiállt tenni-venni. A gyerekek szobája magánterület, ezzel legalább kétszer kilenc négyzetméter kitakarításától megszabadítottam magam. A legkomolyabb feladat a két munkaállomás kialakítása volt. Nem elég egy-egy laptopnyi hely – Zolinak ráadásul hatalmas monitor kell –, hiszen kell fejenként két-három konnektor, lámpa, kis pakolóhely. És ne süssön direktbe be a nap, mert akkor nem látunk semmit, ráadásul Zoli nem szeret fal felé fordulva ülni, és persze az egymás melletti munkavégzés is eleve ki van zárva. Zoli mondta, hogy szívesen beköltözik a hálóba, de ezt megvétóztam. Ő gyakran kel hajnalban, mert akkor még friss az agya, viszont nekem semmi kedvem arra ébredni, hogy szöszöl, és világít a monitor és zúg a gép. Aztán csak kialakult valahogy:

egy kicsike asztalt odahúztunk a kanapé mellé nekem, így az állólámpa adja a fényt. Kétágú lámpa, egy nagyobb, felfelé világító tányér és egy kisebb, állítható lámpa is van benne, szóval ideális. Zolié pedig a kis beugró melletti rész, ahol eddig egy konzolasztal volt. Valaha egy kandalló volt itt, amelyet azóta kivettek, de olyan bénán sikerült az egész művelet, hogy maradt egy kis kiugró (ez volt a kandalló) és egy beugró rész, amivel semmit sem lehet kezdeni. Hát már legalább ez megoldódott. Az asztal átfogóként keretezi be ezt a teret, vagyis a monitor kábelezése látszik (azaz ocsmány), de legalább béke van.

A gyerekek néha kijöttek a szobájukból, amikor valami zajt vagy zörejt hallottak, de nem nagyon keltette fel az érdeklődésüket a rámolás. A hangulat egyelőre nyugodt, ami nem meglepő. Ez még csak az ismerkedés fázisa. Mint a beköltözős nap a Big Brother házba. Szia, Piri vagyok, szeretem a szexet, szia, Pisti vagyok, én meg a kisfröccsöt. Két napra könnyű elfoglaltságot találni, sőt pár napig a totális semmittevés is kellemes.

Harminc fertőzött. Hamarosan elkezd emelkedni a szám. Milyen furcsa ez. Tudod, hogy mi fog következni, de valójában képtelen van felfogni. Az agyunk nem engedi, hogy túl sok szarság futkározzon az áramköreinkben. Csak addig ereszti a gyeplőt, amíg képesek vagyunk befogadni, amit látunk. Utána egyszerűen lemegy a roló.

páratlan oldal

www.es.hu

IRODALMI ÉS POLITIKAI HETILAP

**Kattintson
a www.es.hu-ra!
SMS-sel is
előfizethet!**

PUBLICISZTIKA,
FEUILLETON,
PRÓZA, INTERJÚ,
VERS, VISSZHANG,
KÖNYVKRITIKA,
MŰBÍRÁLAT,
GALÉRIA